U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **B. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Kudějem, advokátem se sídlem Praha 6, Šlikova 20, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2004, č. j. FŘ-2975/13/04, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2005, č. j. 10 Ca 12/2005–40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004, č. j. FŘ-2975/13/04, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 15. 12. 2003, č. j. 286634/03/006513/6251 – dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2000. Tímto rozhodnutím správce daně žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 475 145 Kč.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 15. 11. 2005.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. – namítl totiž, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku a současně skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, takže soud měl napadené rozhodnutí zrušit. Dále uvedl, že městský soud v dané věci považoval za podstatná taková zjištění správního orgánu, jež nebyla předmětem daňového řízení. Šlo především o vlastní šetření správce daně vedoucí k jeho tvrzení, že žalobce se účastnil tzv. „řetězového obchodu“ a k následnému závěru, že tato účast byla skutečným důvodem pro zamítnutí jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Soud v této souvislosti ani v nejmenším nepřihlédl k žalobcově argumentaci, jíž namítal porušení základních zásad daňového řízení správcem daně I. stupně i žalovaným. Přitom tvrzení žalovaného neměla oporu ve spisech a byla pouhou konstrukcí bez konkrétní relevance. Dodal, že konkrétní argumentaci k výše uvedeným tvrzením doplní jak po skutkové, tak i právní stránce, dodatečně. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 25. 8. 2006 byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, aby uvedl v jakém rozsahu

a z jakých důvodů je rozhodnutí napadáno. Stěžovatel byl poučen o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, bude kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelovu advokátovi bylo usnesení řádně doručeno (§ 42 odst. 2 s. ř. s.) dne 30. 8. 2006. Ve stanovené lhůtě však vady podání odstraněny nebyly.

Takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad. Předmětná kasační stížnost neobsahovala dostatečně určitá tvrzení, z jakých důvodů stěžovatel rozsudek napadá. Přičemž kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Ze znění kasační stížnosti však musí být seznatelné důvody, které odpovídají zákonným kasačním důvodům.

V daném případě stěžovatel jako důvody pro podání kasační stížnosti pouze citoval § 103 odst. 1 písm. a) a část písm. b) s. ř. s. a obecně konstatoval, že městský soud ve věci považoval za podstatná zjištění správního orgánu, jež nebyla předmětem daňového řízení, a to především vlastní šetření správce daně o stěžovatelově účasti na tzv. „řetězovém obchodu“, přičemž tato účast byla skutečným důvodem na zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Tvrzení žalovaného neměla dle stěžovatele oporu ve spisech, soud pak v této souvislosti nepřihlédl k jeho námitkám ohledně porušení zásad daňového řízení. Taková kasační stížnost však obsahově neobstojí. Z uvedených tvrzení i s ohledem na složitost předmětu řízení před městským soudem a obsáhlé odůvodnění napadeného rozsudku zejména není zřejmé, jaké konkrétní vady v úsudku či v řízení se měl soud dopustit či k jaké konkrétní v žalobě vytýkané vadě správního řízení měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a z čeho stěžovatel své závěry dovozuje. Chybí též stěžovatelův právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti. Předmětná tvrzení jsou tak stižena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem.

Ostatně, stěžovatel si byl obecnosti uplatněných stížních důvodů a z toho vyplývající neprojednatelnosti kasační stížnosti sám vědom, když v jejím závěru konstatoval, že konkrétní argumentaci k uvedeným tvrzením doplní po skutkové i právní stránce dodatečně.

Stěžovatelovo podání tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, městský soud ho proto vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad

podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku je příslušný rozhodnout Městský soud v Praze, jehož příslušnost v této věci je dána ustanovením § 3 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti rozhoduje krajský soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu